

meget mere end 10 Td. Land. Det vilde i disse Egne kunne løbe op til 100 Td. Land og mere, og det er ikke Meningen at aabne Adgangen til saa store Arealer. Men det ærede Medlem fra Storeheddinge havde fuldstændig Ret i, at ingen af disse Grænser kan overskrides. Men med Hensyn til Spørgsmaalet om der ved Reglen i § 2 kan siges, at der er givet Præsterne fuldt Bederlag, saa skal jeg udtrykkelig gøre opmærksom paa, at naar det ærede Medlem for Københavns 4de Valgfres (Scharling) — og jeg tror ogsaa, den højtærede Kultusminister gjorde den samme Betragtning gældende — antede over, at Værdien af disse Jorder vilde blive mindre, naar de skulde sælges med Forpligtelse til ikke at maatte sammenlægges i Fremtiden og ikke at maatte forsvinde, saa skal jeg blot overfor de ærede Taleere gøre opmærksom paa, at saaledes som § 2 er affattet, hedder det udtrykkelig, at der forlods skal foretages en Taksation af disse Jorders Værdi, og Bestemmelsen om den Baandlægning, der skal finde Sted, kommer først i Slutningen af Paragraffen. Der kan vist ikke være Tvivl om, at Meningen her er, at den Taksation, der skal foretages, skal foretages af Værdien uden saadan Baandlægning. Det er altsaa en Fastfættelse af den Værdi, som Jorden har for Præstefaldet. Det er Taksationen. Derefter siges saa, at de udstykkede Husmandslodder skulde baandlægges saaledes, at de ikke kunne forsvinde, og saa tilsidst hedder det, at de ikke kunne sælges, medmindre Taksationsværdien opnaas. Det forekommer mig altsaa, at det ikke kan misforstås, at det altsaa er den Taksationsværdi, som Jorden har for Præstefaldet, der skal opnaas. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem fra Storeheddinge i, at den Baandlægning, som her er Tale om for Husmandslodderne, ikke vil komme til at forandre Jordens Værdi i nogen væsentlig Grad, da vi alle vide, at den Regel i Grundten er gældende over hele Landet, at de mindre Lodder ere i højere Værdi end de store, de smaa Lodder blive som oftest betalte med langt højere Priser end de større. Jeg kan derfor ikke se rettere end, at man i § 2 har varetaget dette Hensyn, at man ikke vilde ansætte Værdien til noget andet end den Værdi, det har for Præstefaldet. Derimod kan der blive Spørgsmaal om Taksationskommissionens Sammensætning, thi det spiller naturligvis en Rolle ved denne Værdisættelse, om Kommissionen er sammensat saaledes, at man kan vente, at Jordens virkelige Værdi ogsaa kommer frem. Jeg skal gøre opmærksom paa, at i den Hense-

ende er den Sammensætning, som vi Forslagsstillere ere fremkomne med, heller ikke greben ud af vore egne Tanker, men er ogsaa Kommissionens Sammensætning fra tidligere Regeringsforslag. I Lovforslaget fra 1870—71 hedder det, at der skal foretages en Undersøgelse, tilvejebringes Oplysninger om Præstegaardsavlinger, og hvad der skulde afhændes fra dem osv. Derom er der ved kongelig Resolution af 23de December 1861 allerede truffet Foranstaltning. Saa hedder det endvidere: „Hvor disse Forretninger ikke afgive tilstrækkelig Vejledning, kan Ministeriet nedsætte en ny Kommission, bestaaende af en af samme udnævnt Formand og to andre Medlemmer, hvoraf det ene vælges af Amtsrådet, det andet af Sognerådet.“ De ville altsaa se, at den Kommission, vi her have foreslaet, er ikke andet end den, som Kultusministeriet selv har bragt i Forslag med en lignende Opgave. Ganske vist indeholder Resolutionen af 23de December 1861 en Kommission med en noget anden Karakter. Kommissionen bestaar der af 5 Medlemmer, en valgt af Ministeriet, en af Amtsrådet, en af Sognerådet, en af Provsten og en af Præsten. Der har den ærede Kultusminister fuldstændig Ret i, at i den Kommission vare de kirkelige Lønningers Interesser varetagne saa stærkt, at de maatte antages at have sødt Majoritet; men der er det mærkelige ved det, at Lovforslaget af 1870 stillede denne Kommission af 1861 som den underordnede Instans, og den Instans, hvortil der appelleres, er den, som vi have foreslaet, nemlig en Kommission bestaaende af 3 Medlemmer: en valgt af Kultusministeren og en valgt henholdsvis af Amtsrådet og Sognerådet. Naa — det kan der jo imidlertid ogsaa forhandles om, hvorvidt der kan findes en Sammensætning af denne Kommission, som kunde forene Anstuelserne bedre end den her foreslaede. Det ærede Medlem fra Storeheddinge (S. Scavenius) gjorde navnlig gældende, at den Grænse, vi havde valgt for Huslodders Størrelse — 1/2 Td. Hartkorn, eventuelt 10 Tdr. Land — var enten for lav eller for høj; at Lodder paa 1/2 Td. Hartkorn vare for store, naar det kun gælder om at give jordløse Arbejdere Jord, idet han mente, at der vilde 2 Tdr. Land være Maksimalgrænsen. Tilføjet det derimod at skabe selvstændige smaa Jordbrug, saa vilde denne Grænse være for lille, idet han mente, at ingen kunde selvstændig leve paa en Jordlod af den Størrelse. Jeg vil gøre opmærksom paa, at vi have ikke i vort Forslag givet nogen Minimalgrænse — det gjorde Ordføreren i øvrigt opmærksom